

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Варна, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело № 20233000500480 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по подадени въззивни жалби от ищеца Н. С. И. и от ответника Гаранционен фонд гр. София, насочени срещу различни части на решение № 13/15.02.2023г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич (при участието на Д. Д. С. от с. О., общ. Т., обл. Добрич като трето лице-помагач на ответника Гаранционен фонд), както и по подадена частна жалба от адвокат Б. А. от АК-С., насочена против определение № 271/31.07.23г. по същото дело, а именно:

1. Въззивна жалба от ищеца Н. С. И., подадена чрез адв. Б. А., против решението **в частта му**, с която е бил отхвърлен предявения от него против Гаранционен фонд, гр. София иск за заплащане на сумата, представляваща разликата над присъдения размер от 50 000 лева до размера от 100 000 лв., съставляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 20.08.2021г., ведно със законни лихви върху главницата, считано от 10.09.20г., както и в частта, с която е отхвърлена претенцията за присъждане на законна лихва върху претендираните с исковата молба главници, представляващи обезщетения за причинени на ищеца неимуществени и имуществени вреди, считано от 10.09.20г. – датата на уведомяване на ответника, до окончателното им изплащане. Счита се, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, необосновано и в противоречие със съдебната практика на съдилищата в страната и с тази на ВКС. Споделя се правния извод на съда, че дължимото на

ищеца обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди се равнява на сумата от 100 000 лв., а това за имуществени вреди – в размер на 5 726.43 лв. Неправилността на обжалваното решение обаче се състои в приетата квота на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, оценена на 50 %, поради това, че пострадалият се е возил в автомобил, управляван от водач, употребил алкохол. Сочи се обаче, че единствената причина за настъпване на процесното ПТП, е управлението на автомобила от водача със скорост от над 153 км/ч, което според експертното заключение дори и при трезвен водач, не би му позволило да спре автомобила преди удара в крайпътно дърво. Процесното ПТП би настъпило и без значение от забавената реакция на водача поради алкохолното му опиянение. Отделно от това по делото не е било проведено главно и пълно доказване от ответника, че ищецът е знаел, че водачът на автомобила е неспособен. Поради това и се поддържа, че не е налице съпричиняване на вредите от поведението на пострадалия и не е налице хипотезата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за редуциране размера на обезщетението, тъй като ищецът обективно не е допринесъл с поведението си за настъпването на вредоносния резултат. В тази насока е цитирана съдебна практика. Отделно от това се сочи, че ответникът дължи законна лихва върху обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди, считано от датата, на която е депозирана извънсъдебната претенция за заплащането им – 10.09.20г. Претендира се отмяна на решението в обжалваните му части, ведно с присъждане на разноски, вкл. и адвокатско възнаграждение в полза на адв. А. на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв..

В предвидения срок е депозиран отговор на тази въззивна жалба от насрещната страна Гаранционен фонд, гр. София чрез адв. Л. В., с който същата е оспорена като неоснователна. Счита се, че решението в обжалваните му части е законосъобразно, тъй като въз основа на установените по делото факти за знание на ищеца и освен това съвместна с водача на автомобила употреба на алкохол, преди и по време на използването на превозното средство, както и знание за отнето на водача свидетелство за управление на МПС, е налице съпричиняване на вредите в обем от 50%. Пзовава се на приетото от ВКС с т. 7 от ТР № 1/23.12.15г. на ОСТК, че рисково поведение, допринасящо за настъпване на вредите, е пътуването в МПС с водач, употребил алкохол, когато то е проява на съзнателен и свободно формиран избор на увредения, който е знаел за този факт, или е имал възможност да го узнае при проявена нормална дължима грижа. Споделя се и правния извод на съда относно датата на дължимост на законната лихва върху обезщетенията – считано от подаване на исковата молба. Сочи се, че в случая Гаранционният фонд е отказал изплащането на обезщетение в законоустановения срок, тъй като едва след завеждане на настоящото дело е било одобрено от наказателния съд постигнатото между прокурора и подсъдимия водач споразумение, установяващо вината му за настъпилите вреди. Направено е и възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски. Моли въззивният съд да отхвърли жалбата и да присъди разноски

на въззиваемата страна.

Отговор на тази въззивна жалба не е депозиран от третото лице-помагач на ответника – Д. Д. С..

2. Въззивна жалба от Гаранционен фонд (по-нататък и само ГФ), гр. София, насочена срещу решението в частта му, с която фондът е осъден да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди във връзка с проведеното лечение в размер на разликата над 2 863.22 лв. до присъдената сума от 5 726.43 лв. Претендира се отмяната на решението в обжалваната му част и присъждане на разноските за двете инстанции. Изложено е, че в обстоятелствената част на съдебното решение съдът правилно е отчел съпричиняване на вредите от пострадалия в размер на 50 %, което е съобразил при определянето на дължимия размер на обезщетението за неимуществени вреди, но не е отчел при присъждането на обезщетението за имуществени вреди, съизмерими с разходите за лечението на телесните увреждания. Поради това се поддържа, че отчитането на съпричиняването на вредите от пострадалия следва да се осъществи и по отношение на имуществените вреди.

Отговор на тази въззивна жалба е подаден от Н. С. И. чрез адв. Н. Д. и адв. Б. А., с който същата е оспорена като неоснователна. По същество са повторени фактическите и правни съображения, изложени във въззивната му жалба, относно липсата на основание за приемане наличието на хипотезата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за намаляване на дължимите обезщетения поради съпричиняване на вредите от пострадалия. Претендира се тази въззивна жалба да бъде оставена без уважение като решението в обжалваната му от насрещната страна част да бъде потвърдено. Отправено е искане за присъждане на направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

Настоящото производство има за предмет и **подадената от адв. Б. А. частна жалба срещу определение № 271/31.07.23г.**, с което е отхвърлена молбата му за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските. Счита се, че съдът неправилно е извършил определяне на дължимото адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска защита на ищеца, присъждайки сума от 2 000 лв. Сочи се, че съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 на ВАДвС възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно, независимо от формата на съединяването им. По настоящото дело са били предявени два иска – за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. и за имуществени вреди в размер на 5 726.43 лв. Съобразно уважените части от исковете, дължимото адвокатско възнаграждение е в минимален размер от 4 325 лв. (за иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, уважен за 50 000 лв.) и в минимален размер от 872.64 лв. (за уважения изцяло иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди). Претендира се обжалваното определение да бъде отменено и решението на съда да бъде изменено в частта за разноските чрез

присъждането на адвокатско възнаграждение в посочения размер от общо 5 197.64 лв. в полза на адв. А..

В указания от съда срок е депозиран отговор на частната жалба от насрещната страна Гаранционен фонд, гр. София чрез адв. В., с който същата е оспорена като неоснователна. Счита се, че именно въз основа на уважения размер на исквете, съдът е определил и съответно дължимия размер на адвокатското възнаграждение, съобразявайки предмета и конкретната сложност на делото. Претендира се обжалваното определение да бъде потвърдено.

В изпълнение на дадените от въззивния съд указания с определение № 630/28.11.23г., в срок е постъпила молба с вх. № 8402/05.12.23г., подадена от Н. И. чрез адв. Н. Д. и адв. Б. А., в която е направено изявление, че във въззивната жалба е била допусната техническа грешка по отношение на началната дата на периодите, от които се иска присъждането на законна лихва върху претендираните обезщетения – началната дата **следва да се счита 10.09.21г.**, а не посочената в жалбата дата 10.09.20г. Доколкото обаче първоинстанционният съд е отхвърлил исканията на ищеца за присъждане на законни лихви върху обезщетенията за периода от 05.10.20г. до подаване на исковата молба на 21.02.22г., а въззивната жалба е насочена срещу отхвърлителните части само за периодите от 10.09.21г. до подаване на исковата молба, то е налице годеи за обжалване диспозитив.

Решението не е обжалвано и е влязло в сила в частите му, с които е присъдено в полза на ищеца обезщетение за неимушесвени вреди в размер на 50 000 лв. и обезщетение за имушесвени вреди до размер на 2 863.22 лв., ведно със законните лихви от 21.02.22г. до окончателното им изплащане, както и в частите, с които са отхвърлени исканията на ищеца за присъждане на законни лихви върху двете главници за периодите от 05.10.20г. до 09.09.21г.

В с.з. страните не се явяват и не изпращат представители. С писмена молба процесуалните представители на въззивника И. заявяват, че поддържат въззивната жалба, а адв. А. – и частната си жалба.

За да се произнесе настоящият състав на съда приема следното от фактическа и правна страна:

С оглед релевираните от ищеца твърдения по фактите в исковата молба и отправените до съда искания за осъждане на Гаранционния фонд, гр. София (поради това, че е отказал да заплати по извънсъдебно предявената до него претенция) за заплащане на обезщетения за претърпените неимушесвени вреди от телесните му увреждания от ПТП, настъпило на 20.08.21г. на път II-71, на около 1.8 км. от с. К., както и за претърпените от него имушесвени вреди във връзка с проведеното лечение, което ПТП е причинено от виновното и противоправно поведение на водача на МПС, за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, правната квалификация на иска е по чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“, вр. чл. 558, ал. 5 от КЗ.

Ищецът е твърдял в исковата молба, регистрирана в съда на 21.02.22г. (изпратена по пощата на 17.02.21г.), че на 20.08.21г. на път II-71, на около 1.8 км. от с. К. е настъпило ПТП, реализирано от водача на л.а. марка „Ауди“, модел „А6“, ДК № * – Д. Д. С.. Към датата на ПТП за посочения автомобил не е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. При управлението на посоченото МПС водачът е загубил контрол и автомобилът е напуснал пътното платно вдясно по посока на движението си, като се е блъснал в крайпътно дърво. В резултат на удара, ищецът И. е получил множество травматични увреждания, изразяващи се в травматичен шок, съчетана травма - счупване и изкълчване на дясна тазобедрена става; изкълчване на дясна колянна става; открито счупване на големия пищял на дясната подбедрица; контузионен бял дроб, комоцио; разкъсно-контузна рана на дясно ухо и множество други. На 20.08.21г. ищецът е бил приет в болницата в гр. Добрич, където била извършена операция за оперативно открито наместване на фрактурите на колянната и ТБС. За периода до 23.08.21г. бил лекуван в антишоковата зала, а на посочената дата била извършена оперативна интервенция за закрито наместване на фрактурите на тазовите кости, която не е довела до подобряване на състоянието. Болничното му лечение в гр. Добрич продължило до 25.08.21г., след което бил приет в МБАЛ „Св. А.-В.“ АД. Там са били проведени необходимите изследвания и на 01.09.21г. е била извършена оперативна интервенция, продължила 8 часа, при която е било осъществено открито наместване на фрактурата на таза с вътрешна фиксация с 2 бр. реконструктивни плаки и 1/3 тубуларна плака. Ищецът напуснал болничното заведение на 16.09.21г., но лечението му продължило в домашни условия. На 10.09.21г. отправил извънсъдебна претенция до ГФ, ведно с приложени протокол от ПТП и медицински документи за проведеното лечение и направените разноси в тази връзка. На 15.09.21г. ГФ е изискал представянето на допълнителни данни за хода и резултата от образуваното досъдебно наказателно производство срещу водача на автомобила и документи от това ДП. На 08.10.21г. ищецът е представил на ГФ копие от история на заболяването, съставена в болничното заведение в гр. Варна, а на 02.12.21г. – и копия от документите от ДП – протокол за оглед, фотоалбум, автотехническа експертиза, медицинска и комплексна експертизи, протокол за химическо изследване. Въпреки това на 07.12.21г. ГФ е поискал представянето на влязъл в сила акт по наказателното дело. Счита се, че това е било неоснователен отказ от ГФ да определи и изплати обезщетение за претърпените от ищеца вреди. Последните се изразяват в претърпените силни болки от множеството травми, които и след прием на болкоуспокоителни не са изчезвали. Освен това ищецът се нуждаел от чужда помощ за обслужване на ежедневните си нужди на болничен престой от 21 дни и при домашното си лечение, тъй като е бил прикован на легло. През периода между първата операция на 23.08.21г. и втората – на 01.09.21г., ищецът се е надявал, че състоянието му ще се подобрява, но това не се е осъществило и болките

стигали до нетърпимост, а надеждата за оздравяване изчезнала. В резултат на всичко преживяно ищецът е получил и тежка психотравма – чувствал се зле и подтиснат, изпитвал чувство на страх, тревожност, безпокойство, загубил апетит, страдал от безсъние, сънувал кошмари, трудно се концентрирал и станал раздразнителен и самовглъбен. Споменът за претърпяното ПТП предизвиквал вегетативни реакции – треперене, сърцебиене, главоболие, световъртеж, потене. И понастоящем изпитвал страх да се вози в транспортни средства. С оглед на получените травми ищецът е бил в невъзможност да работи и да се самоиздържа, което го прави зависим от чужда финансова помощ. Загубил всичките си социални контакти и не може да спортува. Отправените искания до съда са били за осъждането на ГФ да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. и за имуществени вреди в размер на общо 5 726.43 лв., от които: 4 890 лв. за 3 бр. LCP реконструктивни плаки и канюлиран винт 3.5 мм. и суми, удостоверени с фактури - № 0020000105/29.09.21г. за 126.62 лв., № *****/21.10.21г. за 159.27 лв., № 0020000107/18.10.21г. за 61.02 лв., № *****/10.09.21г. за 129.52 лв., № 0000045654/09.09.21г. за 360 лв. Върху двете обезщетения се е претендирало и присъждането на законни лихви от 10.09.21г. (датата на извънсъдебната покана до ГФ) до окончателното им изплащане. Освен това се е претендирало присъждането и на законни лихви върху обезщетенията (сбора на съответната главница + законната лихва по чл. 429, ал. 3 от КЗ), считано от 05.10.21г. (изтичането на 15 работни дни) до окончателното погасяване на вземанията.

С депозирания отговор на исковата молба ответникът Гаранционен фонд, гр. София е оспорил предявените искове по основание и размери. Признал, че въз основа на предявената на 10.09.21г. извънсъдебна претенция от ищеца, в ГФ е била образувана щета, която е била възобновена на 02.12.21г., но по същата заявителят не е представил необходимите доказателства за установяване на хипотезата на чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ. Оспорен бил изцяло твърдения от ищеца механизъм за настъпване на процесното ПТП. Релевирано е било възражение за съпричиняване на вредоносния резултат в размер на поне 60 % от страна на ищеца, тъй като се твърди, че е пътувал без поставен задължителен предпазен колан; съгласил се да пътува при неспособен водач, когото познавал; съгласил се да пътува при алкохолно повлиян водач, когото познавал и знаел, че е употребил алкохол; самият пострадал е употребил алкохол заедно с водача С. преди процесното ПТП. Отделно от това било направено възражение, че претендираният размер на обезщетението за неимуществени вреди е силно завишен, тъй като не отговаря на съществуващите в страната икономически условия, стандарт на живот и съдебна практика към датата на ПТП. Оспорен бил и момента, от който се претендира присъждането на законна лихва. В тази връзка е посочено, че въпреки поканата до ищеца да представи доказателства за твърдените от него факти и обстоятелства, същият не ги е представил и поради това на 25.11.21г. УС на ГФ е взел решение, с което е отказал

изплащането на обезщетение за неимуществени вреди. До датата на подаване на исковата молба ищецът не е представил исканите му документи и с ново решение от 24.02.22г. УС на ГФ отново е отказал изплащане на обезщетение. Поради това се поддържа, че евентуална дължимост на законната лихва следва да е от датата на подаване на исковата молба или от 24.02.22г.

С допълнителна искова молба ищецът е посочил, че образуваното срещу виновния за настъпилото ПТП водач НОХД № 238/22г. на РС-Добрич е приключило с одобрено от съда споразумение, с което подсъдимият е бил признат за виновен, че на 20.08.21г. при управлението на описания лек автомобил е нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост е причинил на И. две средни телесни повреди. Отречено е ищецът да е причинил с поведението си настъпването на телесните му увреждания, тъй като непоставянето на предпазен колан не е достатъчно като условие за настъпването на вредите. Отделно от това и употребата на алкохол от водача не налага еднозначно извода за основателност на възражението на ответника. Твърди се, че водачът С. е бил правоспособен водач за категория „В“, но свидетелството му е било отнето към момента на настъпване на ПТП, за което обстоятелство ищецът не е бил в известност. Обоснована е и претенцията за дължимост на законни лихви по чл. 429, ал. 3 от КЗ от датата на предявяване на застрахователните претенции до окончателното изплащане на обезщетенията и законни лихви върху заявените суми съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, считано 15 работни дни след уведомяването с извънсъдебната претенция – до окончателното им изплащане.

Въз основа на отправената от ГФ молба е конституиран като трето лице-помагач на страната на ответника водачът на МПС, с което е причинено процесното ПТП – Д. Д. С.. Същият е оспорил исковата молба и претендираните обезщетения като неоснователни.

С оглед очертания предмет на депозираните от всяка от насрещните страни въззивни жалби, следва да се приеме, че в настоящото производство са спорни два правни въпроса: относно степента на съпричиняване на получените от ищеца вреди и относно датата, от която ГФ дължи законни лихви върху претендираните обезщетения за претърпените вреди. Поради това настоящият съд ще извърши преценка само онази част от доказателствения материал, която е относима към разрешаването на тези два спорни въпроса.

Видно от приобщените към първоинстанционното дело материали по НОХД № 238/22г. на РС-Добрич, че с протоколно определение № 105/11.05.22г. е било одобрено постигнатото между Районна прокуратура-Добрич и подсъдимия Д. Д. С. споразумение за решаване на наказателното производство по делото, по силата на което подсъдимият се признава за виновен в това, че на 20.08.2021г. по главен път II-71 Силистра – Добрич, на около 700-780 м. преди табелата, обозначаваща начало на населеното място на с. К., при управление на МПС - лек автомобил „АУДИ“, модел А6, с рег. № *, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно – чл. 5, ал. 2, т. 3

и чл. 21, ал. 1 ЗДвП и по непредпазливост причинил две средни телесни повреди на Н. С. И., изразяващи се в травматичен шок – съчетана травма, което състояние е обусловило състояние на здравето, временно опасно за живота и счупване и изкълчване на дясна тазобедрена става, изкълчване на дясна колянна става и счупване на големия пищял на дясна подбедрица, като всяко едно само по себе си е обусловило трайно затруднение на движението на долен десен крайник за период от около 2-3 месеца до 5-6 месеца, като деянието е извършено в пияно състояние (*с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда – 1.31 на хиляда*), поради което и на основание чл. 343, ал. 3, б. “а”, предл. второ във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 342, ал. 1 НК във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му е било наложено съответно наказание.

От извънсъдебните изявления на ищеца по настоящото дело, направени под формата на снети показания като свидетел в рамките на горното наказателно производство на 25.08.2021г. (л. 34 от ДП), се установява, че на 19.08.2021г., около 22.00 ч., Д. Д. С. отишъл с лекия автомобил до дома на Н. С. И. в с. К., взел го, след което двамата с автомобила отишли на бензиностанцията в селото. Там си купили и пили от двулитрова бутилка с бира, в която останало малко количество. Около 01.00 ч. на 20.08.2021г. С. заредил гориво за 10.00 лв. и двамата потеглили към съседното с. Ф. Д., като автомобилът се управлявал от Д. С., а Н. И. пътувал на предната дясна седалка. Двамата били без поставени предпазни колани.

В снетите пред първоинстанционния съд обяснения на ищеца И. по реда на чл. 176 ГПК в съдебно заседание, проведено на 25.10.2022г., същият сочи, че двамата с Д. С. непосредствено преди процесното ПТП са употребили алкохол, но уточнява, че това било в малки количества – около едно кенче бира. Отрича по време на движението на автомобила двамата да са употребявали алкохол, както и отрича да е знаел, че на С. е било отнето свидетелството за управление на МПС.

Разпитаните пред първата инстанция като свидетели Д. Дж. и Б. Б., които като служители на МВР са посетили процесното ПТП, сочат, че в автомобила е имало бутилки, а освен това е имало и силен мирис на алкохол. Свидетелката д-р Й. също е посетила произшествието като част от екипа на Спешна помощ. Същата сочи, че при пристигането си, двамата пострадали били в купето на автомобила. Там е имало и наполовина пълни бутилки от бира.

Показанията на разпитаната като свидетел първа братовчедка на водача С. – М. М., съдът преценява с оглед нейната заинтересованост в полза на третото лице-помагач. Същата сочи, че вечерта преди инцидента с Д. провели видео-разговор по телефона и тя установила, че той бил пиян. Братовчед й бил заедно с ищеца Н., който също бил пиян. Д. и Н. били в колата и пиели. Освен това Н. е узнал за отнемането на свидетелството за управление на МПС на Д. още в деня, в който това се е случило, защото тогава това станало повод за ново напиване от двамата.

По същия начин съдът преценява с оглед нормата на чл. 172 от ГПК и

показанията на разпитания като свидетел М. М., който съжителства на семейни начала със сестрата на Д. С.. Свидетелят сочи, че е посетил произшествието непосредствено след настъпването му и видял в автомобила бутилка бира. Няма впечатление двамата от автомобила да са били пияни, макар че преди това свидетелят ги видял на бензиностанцията в селото да пият по едно кенче бира. Преди това двамата пили в къщи. Свидетелят излага, че преди тази катастрофа Д. е имал друго пътно произшествие и поради това са му отнели книжката. По този повод свидетелят, Д. и Н. ходили на язовира и последните двама са се напили. От служителя на бензиностанцията свидетелят е научил, че Д. и Н. си взели една или две бири и кенче с бира и са тръгнали за с. Средище.

Според заключението на САТЕ, което е изградено въз основа на материалите от наказателното дело и доказателствения материал по настоящото дело, произшествието настъпило в тъмната част на денонощието, на хоризонтален участък от платното за движение, на около 870 м. преди табелата за начало на населено място с. К., общ. Д., област Д.. Изчислената от вещото лице скорост на автомобила непосредствено преди произшествието е била 153.35 км/ч. При тази скорост опасната зона на спиране на лекия автомобил е била с дължина около 223.29 м. При скорост на движение с разрешената за пътния участък максимална скорост от 90 км/ч, опасната зона за спиране на автомобила е следвало да има дължина около 97.05 м. Вземайки предвид установената концентрация на алкохол в кръвта на водача към момента на инцидента от 1.31 промила, вещото лице сочи, че същото увеличава с 55% необходимото време за реакция, което в случая е общо от 1.95 секунди. Вещото лице е описало и механизма на настъпване на ПТП - излизайки от естествената траектория на пътя, зоната на плавен ляв завой, вследствие на скоростта, с която се е движел лекият автомобил, водачът на МПС загубил контрол на управлението му. Лекият автомобил напуснал платното за движение вдясно по посоката на движение, преминал върху десния банкет и достигнал до крайпътно дърво, намиращо се в дясно от платното за движение върху банката. Последвал удар на лекия автомобил в основата на дървото. Първоначалното съприкосновение било в областта на предната дясна част на купето, а в резултат на разположението и посоката на движение на МПС в този момент е последвало приплъзване и проникване на дървото навътре в купето, завъртане около хоризонталната си ос към дървото, при което преден десен калник на МПС се възкачил на ствола на дървото, с продължаващо приплъзване и ротация с ос на въртене – дървото. След удара в дървото е последвало завъртане на МПС по посока на часовниковата стрелка, при което е била изразходвана кинетичната енергия и автомобилът се установил в покой. В резултат на удара в крайпътното дърво, пътуващият на предна дясна седалка на автомобила Н. И. е получил травматичните увреждания, подробно описани в медицинската документация. При огледа на кормилния механизъм, окачването на предния и задния мост, ходовата част и спирачната система на автомобила, вещото лице не е установило

неизправности, които да са съществували преди произшествието и които биха могли да бъдат причина за неговото настъпване. Вземайки предвид всички обективни находки - установени при огледите следи върху платното за движение и банкета, разположението на автомобила след произшествието, разположението на крайпътното дърво, в което същият се е ударил, получените повреди върху автомобила, експертът е направил извода, че поради действията на водача с органите за управление, той е изгубил контрол върху управлявания автомобил. Това според вещото лице означава, че действията на водача са били технически неправилни.

От заключението на СМЕ се установява, че установената концентрация на алкохол в кръвта на водача С. от 1.31 промила отговаря на горната граница на лека степен на алкохолно опиване. При леката степен на алкохолно опиване е налице отслабване на концентрацията и вниманието, съобразителността, забавяне на реакцията, умерено изразени координационни нарушения.

От заключението на комплексната САТЕ и СМЕ се установява, че ако непосредствено преди произшествието лекият автомобил се е движел със скорост от 90 км/ч или по-ниска от нея, водачът му при трезво състояние и при отчитане на степента на алкохолното му повлияване в случая, щеше да има техническа възможност да спре автомобила преди мястото на удара в крайпътното дърво и да предотврати произшествието. И обратно – при установената скорост на движението на автомобила преди произшествието от 153.35 км/ч, водачът му при трезво състояние и при състояние на установената степен на алкохолното му опиване, не е имал възможност да спре автомобила преди мястото на удара и да предотврати настъпването на произшествието. Добавя още, че водачът на лекия автомобил е имал техническа възможност да предотврати произшествието ако е упражнявал постоянен контрол над управлението на автомобила и не е допуснал загубата на контрол и напускането на пътното платно за движение от автомобила. В с.з. вещото лице инж. Ж. допълва: основна причина за произшествието са действията на водача, с които той е нарушил устойчивото движение на автомобила и е допуснал същият да напусне платното за движение.

Съвкупният анализ на обсъдените по-горе доказателства налага извода, че вечерта преди произшествието ищецът и водачът на автомобила са употребили алкохол на бензиностанцията в селото (по обясненията на ищеца пред настоящата инстанция и по свидетелските показания на св. М. М. – двамата са пили бира в кен). Закупили са и допълнително бутилки бира и след това са се качили в автомобила, за да отидат до съседното село (относно това, че в купето е имало бутилки бира - в показанията на свидетелите Д. Дж., Б. Б. и д-р Й.). На връщане оттам, водачът, който е бил с концентрация на алкохол в кръвта, отговаряща горната граница на лека степен на алкохолно опиване, е управлявал автомобила със скорост от 153.35 км/ч при допустима максимална от 90 км/ч. Тази степен на алкохолно опиване се характеризира с отслабване на концентрацията и вниманието, съобразителността, забавяне на реакцията,

умерено изразени координационни нарушения. Водачът е нарушил устойчивото движение на автомобила и е допуснал същият да напусне платното за движение. Според вещото лице инж. Ж., основната причина за произшествието са действията на водача, който не е упражнявал постоянен контрол над управлението на автомобила и с това е допуснал загубата на контрол, което е обусловило и напускането на пътното платно за движение от автомобила и удара му в крайпътното дърво.

Поради това настоящият съд приема, че причината за удара е не изключително високата скорост на движението на автомобила, а действията по управлението му от страна на водача. Поради това е без никакво значение какво е било необходимото време за реакция на водача, за да преустанови движението на автомобила преди удара и че при тази скорост и в трезво състояние той не би могъл да реагира. Основната причина за произшествието, както сочи изрично експерта, са действията на водача с органите за управление на автомобила, в резултат на което той е изгубил контрол върху неговото движение. Тези именно действия, както и отделно – избора на скоростта за движението на автомобила (несъразмерно висока и надвишаваща с 63.35 км/ч максимално допустимата за пътния участък), са били повлияни и от степента на неговото алкохолно опиянение, довели до отслабване на концентрацията и вниманието му, съобразителността и забавяне на реакцията с умерено изразени координационни нарушения.

По делото не се установи по пътя на пълното и главно доказване, че ищецът е знаел със сигурност за отнетото свидетелство за управление на МПС на водача С. (макар и съвпадащи си по съдържание показанията на свидетелите М. М. и М. М. в тази насока, същите са дадени от заинтересовани в полза на третото лице-помагач свидетели и не са подкрепени от останалия доказателствен материал, поради което съдът не ги кредитира). Но друго е по-важното – в случая не се касае до първоначална липса на правоспособност за управление на МПС у водача, т.е. за липсата на установени по съответния ред знания и умения за управление на МПС, а за наложено наказание чрез временно лишаване от правото да се управлява МПС поради извършено нарушение. Това означава, че С. презумптивно (с оглед на издаденото му свидетелство) притежава такива знания и умения за управление на МПС и това ищецът го е знаел. В тази насока възражението за съпричиняване е неоснователно.

Независимо от последното, съобразно приетото в т. 7 от ТР № 1, постановено на 23.12.15г. по т.д. № 1/14г. на ОСТК на ВКС, налице е съпричиняване на вредата, когато пострадалото лице е пътувало в автомобил, управляван от водач, употребил алкохол над законоустановения минимум, ако този факт му е бил известен. В мотивите на решението е посочено, че съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения – обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му

трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен. Възможно е „принос“ на пострадалия да е за възникване на самото ПТП, от което са настъпили вредите му, но е възможно този „принос“ да е за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл.51, ал.2 ЗЗД. Във втората хипотеза пострадалият не е допринесъл за настъпване на събитието, но с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, респ. за увеличаване размера на вредата. Дали поведението на пострадалия е рисково и дали то е допринесло за увреждането, подлежи на установяване във всеки конкретен случай. ВКС приема, че такова рисково поведение е пътуването в моторно превозно средство с водач, употребил алкохол, когато то е проява на съзнателен и свободно формиран избор на увредения, по отношение на когото е налице знание за този факт, или възможност за узнаването му при проявена нормална дължима грижа. Изразяващо се в поемането на предвидим и реално очакван риск, или в неговото неоправдано игнориране, това поведение съставлява обективен принос, който е противоправен и е в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, последица от реализираното ПТП. За да намери приложение чл. 51, ал.2 ЗЗД в разглежданата хипотеза, поетият риск и реализираният риск трябва и да са идентични, като степента на съпричиняване се преценява във всеки конкретен случай, но не може да доведе до пълен отказ от обезвреда.

Както се посочи и по-горе, ищецът и неговия приятел С. са започнали да употребяват алкохол още на самата бензиностанция, изчаквайки да стане възможно зареждането на гориво. След това са си купили и други бутилки с бира, като поне едната от тях е от 2 литра. Продължили да консумират алкохол и са се качили в колата, за да пътуват до друго населено място. Ищецът направил съзнателен и свободно формиран избор да се вози в МПС, управлявано от употребил алкохол водач, с което е поел предвидим и напълно реален и очакван риск – нормално е да се предположи и да се очаква, че под въздействие на алкохол в немалко количество, преценката на водача и неговите реакции при самото управление биха били неадекватни на реалната обстановка. В случая виновният за настъпването на ПТП водач не само е направил неадекватна преценка при избора на скорост за движение на автомобила, но и на своите способности в тази ситуация да овладее неговото управление.

Поради всичко това съдът намира, че с това си поведение ищецът е допринесъл за настъпването на своите вреди и в случая степента на съпричиняване следва да се определи на 50 % (виж за аналогични хипотези в съдебната практика решение № 1/12.03.21г. по т.д. № 888/20г., II т.о. на ВКС, определение № 291/10.05.22г. по т.д. № 1293/21г., II т.о. на ВКС). Предвид определеното глобално обезщетение от първоинстанционния съд за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., който не е обжалван от ответника, то дължимото след редуциране със степента на съпричиняване обезщетение, е в размер на 50 000 лв. Обжалването от ищеца

решение в тази му отхвърлителна част (за разликата над присъдения размер от 50 000 лв. до претендиращия размер от 100 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди), следва да се потвърди.

Не е предмет на въззивното обжалване присъдения размер на обезщетението за имуществени вреди от общо 5 726.43 лв. Предвид обаче приетия обем на съпричиняване на вредите от увреденото лице от 50%, то тази претенция е основателна в размер на 2 863.22 лв. Уважавайки въззивната жалба на ответника, решението следва да бъде отменено в тази част за горницата над дължимия размер от 2 863.22 лв. до присъдения размер от 5 726.43 лв. и предявения иск за тази горница - да се отхвърли.

Относно началната дата на лихвите за забава при предявен иск от увреденото лице против Гаранционния фонд.

В Решение № 72 от 29.06.2022 г. на ВКС по т. д. № 1191/2021 г., I т. о., ТК по този въпрос е прието (основано на предходното произнасяне с решение № 128 по т. д. № 2466/2018 г. и решение № 60112 по т. д. № 122/2020 г. на I т. о. на ВКС), че КЗ изрично диференцира отговорността на застрахователя за собствената му забава - чл. 497 КЗ - от отговорността му за забава, като функционално обусловена от отговорността на делинквента – „когато застрахованият отговаря за тяхното /на лихвите/ плащане“ – чл. 494, т. 10 КЗ, чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2 вр. с ал. 3 вр. с чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ. От кумулативното приложение на посочените разпоредби следва, че застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на уведомяването си от застрахования за настъпването на застрахователното събитие /в срока по чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ/ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице, която от двете дати е най-ранна. След изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ и при липсата на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, същият дължи законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за собствената си забава. *Отграничаването по период и размер на двата вида лихви за забава в диспозитива на решението по прекия иск е излишно, тъй като би било от значение само при основание за регрес спрямо делинквента.*

В Определение № 50617 от 17.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 2442/2021 г., II т. о., ТК изцяло е възприето становището, че законната лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди се дължи в съответствие с общото правило (чл. 86, ал. 1 ЗЗД) при неизпълнение на парично задължение - длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Гаранционният фонд, чиято отговорност е функция на отговорността на делинквента, дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, каквото дължи и делинквентът, но с по-късен начален момент - чл. 558, ал. 1, изр. второ КЗ вр. чл. 497, ал. 1 от КЗ – т.е. отговорността на ГФ е идентична на застрахователя (и изяснена по-горе с цитираната съдебна практика).

В случая лихвата върху обезщетението за неимуществени вреди се

дължи от ГФ, считано от 10.09.21г. (датата на предявяване на извънсъдебната претенция до фонда, по която е налице отказ за плащане) до окончателното му изплащане.

Изхождайки от горното, но и съобразявайки, че някои от разходите за лечение, които са предмет на претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, са направени след датата на извънсъдебната претенция до ГФ, то законната лихва за забава върху последните ще е от момента на извършването им. Така за заплатените от ищеца, (и в рамките на 50% от тях, предвид приетата степен на съпричиняване), суми от 4 890 лв. за 3 бр. LCP реконструктивни плаки и канюлиран винт 3.5 мм. (разход от 01.09.21г.), от 129.52 лв. по фактура № *****/10.09.21г. и от 360 лв. по фактура № 0000045654/09.09.21г., следва да се присъди **законната лихва от 10.09.21г.**, а за сумите (в рамките на 50% от тях предвид приетата степен на съпричиняване) от 126.62 лв. по фактура № 0020000105/29.09.21г., от 159.27 лв. по фактура № *****/21.10.21г. и от 61.02 лв. по фактура № 0020000107/18.10.21г. – следва да се присъдят **законни лихви от датата на извършването на съответния разход.**

Обжалваното решение следва да се отмени в съответните отхвърлителни части относно лихвите за забава и исканията за присъждане на законни лихви следва да се уважат съобразно посоченото по-горе.

По частната жалба на адв. А..

Пред първоинстанционния съд адв. А. е осъществил безплатна правна защита и съдействие на ищеца на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., което е видно от списъка на разноските и от договор за защита и съдействие от 20.01.23г., приложени на л. 433 и л. 434 от делото на ДОС. С молба от 23.01.23г. е отправено искане за определяне и присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адв. А.. Минималните размери на адвокатските възнаграждения за всеки от двата предявени иска (по арг. от чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 на ВАдв.С), определени съответно по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 и т. 2 от цитираната наредба, възлизат на 8 650 лв. (за иска за 100 000 лв.) и на 872.64 лв. (за иска за 5 726.43 лв.). Съобразно уважените части от исковете, дължимите адвокатски възнаграждения са съответно 4 325 лв. и 436.32 лв., или общо в размер на 4 761.32 лв.

С първоинстанционното решение е присъдено адвокатско възнаграждение от 2 000лв. и своевременно отправеното искане от адв. А. за изменение на решението в частта му за разноските чрез присъждането на адвокатско възнаграждение в общ размер от 5 197.64 лв. (4 325 лв.+872.64 лв.) е оставено без уважение с обжалваното понастоящем определение № 271/31.07.23г. Предвид гореизложеното обаче, определението следва да се отмени частично и молбата да се уважи частично като в полза на адв. А. се присъди сума в размер **на още 2 761.32 лв.** като адвокатско възнаграждение, дължимо за оказаната безплатна правна защита и съдействие на ищеца пред първата инстанция, на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

По разноските.

В полза на въззивника ГФ следва да се присъди сумата от 57.26 лв., представляваща заплатената ДТ по уважената му въззивна жалба, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Въззивната жалба на ищеца И., подадена чрез адв. А. е неоснователна в частта ѝ имаща за предмет претенция с измерим материален интерес, а отделно от това осъществената защита против въззивната жалба на ответника е останала неуспешна, поради което и в полза на осъществилия безплатна адвокатска защита адвокат А. не следва да се определя и присъжда адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13/15.02.2023г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич **в частта му**, с която Гаранционен фонд, гр. С., ул. „* *“ № *, БУЛСТАТ 121446665 е осъден да заплати на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „* *“ № *, общ. Д., област Д. сумата, представляваща разликата над дължимия размер от 2 863.22 (две хиляди осемстотин шестдесет и три лева и двадесет и две ст.) до присъдения размер от 5 726.43 (пет хиляди седемстотин двадесет и шест лева и четиридесет и три ст.) лв., като обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 20.08.2021 г., виновно причинено от водач на МПС без сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на настъпване на ПТП, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 21.02.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „* *“ № *, общ. Д., област Д. против Гаранционен фонд, гр. С., ул. „* *“ № *, БУЛСТАТ 121446665 за изплащане на сума в размер на 2 863.21 лв., представляваща разликата над дължимия размер от 2 863.22 (две хиляди осемстотин шестдесет и три лева и двадесет и две ст.) до присъдения размер от 5 726.43 (пет хиляди седемстотин двадесет и шест лева и четиридесет и три ст.) лв., като обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 20.08.2021 г., виновно причинено от водач на МПС без сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на настъпване на ПТП, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 21.02.2022 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОТМЕНЯ решение № 13/15.02.2023г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич **в частите му**, с които са отхвърлени исканията на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „* *“ № *, общ. Д., област

Д. за осъждане на Гаранционен фонд, гр. С., ул. „* **“ № *, БУЛСТАТ 121446665 да му заплати:

- законна лихва върху сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лв., присъдена като обезщетение за претърпените неимуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 2 689.76 (две хиляди шестстотин осемдесет и девет лева и седемдесет и шест ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 63.31 (шестдесет и три лева и тридесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 29.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 79.64 (седемдесет и девет лева и шестдесет и четири ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 21.10.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 30.51 (тридесет лева и петдесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 18.10.21г. до 20.02.22г.,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, гр. С., ул. „* **“ № *, БУЛСТАТ 121446665 да заплати на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „* **“ № *, общ. Д., област Д.:

- законна лихва върху сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лв., присъдена като обезщетение за претърпените неимуществени вреди на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 2 689.76 (две хиляди шестстотин осемдесет и девет лева и седемдесет и шест ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 63.31 (шестдесет и три лева и тридесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 29.09.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 79.64 (седемдесет и девет лева и шестдесет и четири ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 21.10.21г. до 20.02.22г.;

- законна лихва върху сумата от 30.51 (тридесет лева и петдесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 18.10.21г. до 20.02.22г.,

ПОТВЪРЖДАВА решение № 13/15.02.2023г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич в частите му, с които

- е отхвърлен иска на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „*“ № *, общ. Д., област Д. за осъждането на Гаранционен фонд, гр. С., ул. „*“ № *, БУЛСТАТ 121446665 за горницата над присъдения размер от 50 000 лв. до претендирания размер от 100 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на ПТП, настъпило на 20.08.2021 г., виновно причинено от водач на МПС без сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на настъпване на ПТП, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.09.21г. до окончателното ѝ изплащане.

- е отхвърлено искането на Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „*“ № *, общ. Д., област Д. за осъждането на Гаранционен фонд, гр. С., ул. „*“ № *, БУЛСТАТ 121446665 да заплати законна лихва върху сумата от 63.31 (шестдесет и три лева и тридесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 28.09.21г.; законна лихва върху сумата от 79.64 (седемдесет и девет лева и шестдесет и четири ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 20.10.21г.; законна лихва върху сумата от 30.51 (тридесет лева и петдесет и една ст.) лв., присъдена като обезщетение за претърпените имуществени вреди, на осн. чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, за периода от 10.09.21г. до 17.10.21г.

ОТМЕНЯ определение № 271/31.07.23г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич, **в частта му**, с която е отхвърлена молбата на адв. Б. А. А. от АК-С. за изменение на постановеното по делото решение № 13/15.02.2023г. в частта му за разноските, за разликата над присъдената сума от 2 000 лв. до дължимата сума от 4 761.32 лв. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ решение № 13/15.02.2023г. в частта му за разноските като **ОСЪЖДА** Гаранционен фонд, гр. С., ул. „*“ № *, БУЛСТАТ 121446665 да заплати на адв. Б. А. А. от АК-С., сума в размер на **още 2 761.32 (две хиляди седемстотин шестдесет и един лева и тридесет и две ст.) лв.** като адвокатско възнаграждение, дължимо за оказаната безплатна правна защита и съдействие на ищеца пред първата инстанция, на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 271/31.07.23г., постановено по т.д. № 23 по описа за 2022г. на Окръжен съд-Добрич в отхвърлителната му част за изменение на решение № 13/15.02.2023г. в частта му за разноските чрез осъждането на ответника да заплати на адв. Б. А. горницата над дължимия размер от общо 4 761.32 лв. до претендирания размер от общо 5 197.67 лв.

ОСЪЖДА Н. С. И., ЕГН ***** от с. К., ул. „*“ № *, общ. Д., област Д. да заплати на Гаранционен фонд, гр. С., ул. „*“ № *, БУЛСТАТ 121446665 сумата от **57.26 (петдесет и седем лева и двадесет и шест ст.) лв.**, представляващи разноски за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението е постановено при участието на третото лице- помагач

на страната на ответника Гаранционен фонд гр. С., ул. „* *“ № *, ет. * - Д. Д. С. ЕГН ***** с пост. и наст. адрес с. О., ул. „*-*“ № *, общ. Т., област Д..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните, при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____